

“Nie neut, nie pleuje”

Een interview met Adelin Adam

Vanuit zijn woonkamer kijkt Adelin Adam uit op de Brugse Vaart. Een jaar en een half geleden, in 2015, stak hij dat water over. Vaarwel Brugse Poort, hallo Rabot. “O, maar ik voel me nog altijd Brugse Poortenaar. Meer dan 40 jaar heb ik op de Bevrijdingslaan gewoond en gewerkt. Dat gaat er niet zomaar uit”, lacht hij. Adelin en zijn vrouw baatten samen de kledingwinkel Rita Mode uit, op de hoek van de Bevrijdingslaan en de Reinaertstraat. Ze woonden in het appartement erboven. In 1975 sloot Adelin zich aan bij de dekenij om er uiteindelijk, rond de eeuwwisseling, voorzitter van te worden. Een rol die hij met verve vervulde. Zowat twintig jaar lang was hij de drijvende kracht achter de braderie van de Brugse Poort en de veelbesproken rommelmarkt, waar in 2015 zo bruusk een einde aan kwam.

Een moeilijke beslissing

Adelin: “Nog geen 24 uur voor de rommelmarkt zou plaatsvinden, kreeg ik een mailtje waarin stond dat ik geen toelating kreeg. Een rommelmarkt moest om 18 uur stoppen, maar de braderie in de Brugse Poort trok veel volk en duurde soms tot 22 uur. Dan kan je moeilijk beginnen opkramen, toch? De politie heeft de straat afgezet zodat niemand erdoor kon. Toen heb ik me kwaad gemaakt. Ik voelde me in de steek gelaten door het stadsbestuur. Twintig jaar en dan ineens: gedaan. Toegegeven, de

laatste jaren kampten we met een probleem van sluikestorten. Ik heb veel voorstellen gedaan: ik was bereid om vuilniszakken uit te delen en om de rommel desnoods zelf op te kuilen. Maar daar hadden ze geen oren naar. Toen ben ik ermee gestopt. Dat was geen gemakkelijke beslissing, want ik deed het heel graag.”

Iedereen welkom

In 2000 werd de dekenij nieuw leven ingeblazen. De stad had een winkelcoach aangesteld om de anderstalige handelaars te bereiken, het bestuur van de dekenij was uitgebreid en de buurtbewoners hadden er zin in. “Iedereen kon met de feesten meedoen, alle ideeën waren welkom. Buurtwerk nam de receptie op zich en bracht jaren op rij het Spiegelpaleis hierheen. Ook De Vleze Gasten deden mee, en het Eagle Café op het Emilius Seghersplein: een café waar de hele buurt samenkwam. Maar het enthousiasme taande: mensen stapten uit het bestuur want ‘dat bracht niks op’ en de stad had andere prioriteiten. Ik kreeg nog maar weinig gedaan... Ooit wilde ik de wijk wat groener maken. Toen hebben ze me plantenpotten gegeven, met sparrin in, om op de straathoeken te zetten. Hier en daar zie je er nog eentje, soms met nog een verdorde sparrin... Dat hebben ze me nog vaak naar m’n hoofd geslingerd: ‘Met die onnuzele sparrin.’” (lacht)

Als een hobby

Vandaag heeft de Brugse Poort geen dekenij meer. Nadat Adelin de handdoek in de ring gooide, was er geen enkele handelaar die zich gereepen voelde om de draad terug op te pikken. “Naar het einde toe bleven alleen Sara Senel (uitbater van de winkel Antj Crisis, nvdr) en ik over. Desondanks bleef ik het graag doen.

“t Was alleen hobby. Ware het niet voor dat mailtje, ik zou nog altijd bezig zijn. Maar het zit niet in m’n aard om in een hoekje te zitten treuren. Nie neut, nie pleuje. Ik ga nog altijd graag naar de Brugse Poort, en Buurtwerk, De Vleze Gasten, ... Ze kunnen altijd op mij rekenen.”

1 Eagle Café is verhuisd naar het Rabot, op de hoek van de Blyzeense Velden en de Schalestraat.